

**МІЖНАРОДНА
НАУКОВО-ПРАКТИЧНА
КОНФЕРЕНЦІЯ**

**«СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ
ПЕДАГОГІКИ ТА ПСИХОЛОГІЇ
В УКРАЇНІ ТА СВІТІ»**

6-7 вересня 2019 року

**Київ
2019**

УДК [37.01+159.9](477)(063)
С76

Стан та перспективи розвитку педагогіки та психології в Україні та світі : матеріали міжнародної науково-практичної конференції (м. Київ, Україна, 6-7 вересня 2019 року). Київ : ГО «Київська наукова організація педагогіки та психології», 2019. Ч. 1. 104 с.

УДК [37.01+159.9](477)(063)
С76

У збірнику містяться матеріали, подані на міжнародну науково-практичну конференцію «Стан та перспективи розвитку педагогіки та психології в Україні та світі». Для студентів, аспірантів, викладачів навчальних закладів, науковців та представників громадських організацій.

Організатори конференції не завжди поділяють думку учасників. У збірнику максимально точно відображається орфографія та пунктуація, запропонована учасниками.

Усі матеріали подаються в авторській редакції.

© Колектив авторів, 2019
© Київська наукова організація педагогіки та психології, 2019

ЗМІСТ

СЕКЦІЯ 1. ЗАГАЛЬНА ПЕДАГОГІКА ТА ІСТОРІЯ ПЕДАГОГІКИ

Антошок Л. А. НЕПЕРЕРВНА ОСВІТА ЯК НЕОБХІДНИЙ ЧИННИК ПІДВИЩЕННЯ ЯКОСТІ ОСВІТИ В СУЧАСНИХ УМОВАХ.....	6
Бейліс Н. В. ТЕНДЕНЦІЯ ДО ПІДВИЩЕННЯ РІВНЯ ВАРІАТИВНОСТІ ПІДРУЧНИКІВ, ПОСІБНИКІВ І НАВЧАЛЬНИХ КОМПЛЕКСІВ ПРИ ВИВЧЕННІ НІМЕЦЬКОЇ МОВИ	9
Зонов Б. С. КОУЧ-ТЕХНОЛОГІЇ У ВИЩІЙ ОСВІТІ УКРАЇНИ	13
Kozubenko I. V. THE ROLE OF SCHOOL EDUCATION IN THE USA	17
Палкин В. А. О РАЗВИТИИ «РЕФОРМАТОРСКОЙ ПЕДАГОГИКИ» В УСЛОВИЯХ ВТОРОЙ ПРОМЫШЛЕННОЙ РЕВОЛЮЦИИ	20
Попомаренко О. В. ПРИЧИНИ ТА ОСОБЛИВОСТІ ВИНИКНЕННЯ НЕФОРМАЛЬНОЇ ОСВІТИ В ІСТОРИЧНИЙ РЕТРОСПЕКТИВІ	24
Токуєва Н. В. У ВИТОКАХ ПЕДАГОГІЧНОЇ ЖУРНАЛІСТИКИ: ДЖЕРЕЛА ДО ДОСЛІДЖЕННЯ ПЕДАГОГІЧНОЇ СПАДЩИНИ М. АНДРІЄВСЬКОГО	27

СЕКЦІЯ 2. ТЕОРІЯ ТА МЕТОДИКА НАВЧАННЯ

Вашуленко О. В. МОВЛЕННЄВИЙ РОЗВИТОК МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ НА УРОКАХ ЛІТЕРАТУРНОГО ЧИТАННЯ	30
Вишневська М. М. СУЧАСНІ ПСИХОЛОГІЧНІ ТА ПЕДАГОГІЧНІ МЕТОДИ ВИКЛАДАННЯ	34
Вовченко Г. О. ПИТАННЯ ЕВОЛЮЦІЇ ОСВІТИ. ДУХОВНА ТРІАДА: МУЗИКА	37
Грицак Н. Р. СПЕЦИФІКА ЗАСТОСУВАННЯ ЖАНРОВОГО АНАЛІЗУ ХУДОЖНЬОГО ТВОРУ З УРАХУВАННЯМ НАЦІОНАЛЬНОЇ СПЕЦИФІКИ У ПІДГОТОВЦІ МАЙБУТНЬОГО УЧИТЕЛЯ-СЛОВЕСНИКА	40
Делекторська О. Ю. МЕТОДИЧНА ДІЯЛЬНІСТЬ ТА ЇЇ СПЕЦИФІКА СИСТЕМІ ПОЗАШКІЛЬНОЇ ОСВІТИ	44

Мазкова Н. В., Мазкова Л. В.
 ФОРМУВАННЯ КАРТОГРАФІЧНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ ЗА ДОПОМОГОЮ
 ВИКОРИСТАННЯ ІГРОВИХ ПЕДАГОГІЧНИХ ТЕХНОЛОГІЙ ПРИ РОБОТІ
 З КАРТОГРАФІЧНИМ МАТЕРІАЛОМ ПІД ЧАС ВИВЧЕННЯ КУРСУ
 «ГЕОГРАФІЯ МАТЕРИКІВ І ОКЕАНІВ», 7 КЛАС 48

Терехов Є. О., Пилипець О. В.
 ПЕДАГОГІЧНА ТЕХНОЛОГІЯ УДОСКОНАЛЕННЯ МЕТОДИЧНИХ
 НАВИЧОК МАЙБУТНІХ ОФІЦЕРІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ
 В ПРОВЕДЕННІ РІЗНИХ ФОРМ ФІЗИЧНОЇ ПІДГОТОВКИ..... 52

Хлонь Н. В., Луценко О. І., Кмеч А. М.
 МЕТОДИЧНІ ЗАСАДИ ПІДГОТОВКИ ВЧИТЕЛЯ БІОЛОГІЇ
 В УМОВАХ ІНФОРМАЦІЙНО-ОСВІТНЬОГО СЕРЕДОВИЩА
 ЗАКЛАДУ ВИЩОЇ ОСВІТИ..... 55

Ярошенко О. В.
 ДИФЕРЕНЦІЙОВАНЕ НАВЧАННЯ ЯК ДІЄВИЙ СПОСІБ
 РОЗВИТКУ НАВИЧОК І ВМІНЬ СТУДЕНТІВ..... 59

СЕКЦІЯ 3. КОРЕКЦІЙНА ПЕДАГОГІКА

Загалевиц В. Л., Мурга А. В.
 ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ ОСОБИСТОСТІ ДІТЕЙ
 З ЗАТРИМКОЮ ПСИХІЧНОГО РОЗВИТКУ 62

Проскурняк О. І.
 ОСОБЛИВОСТІ КОМПЛЕКСНОГО ПІДХОДУ ДО ОБСТЕЖЕННЯ
 ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ З ПОРУШЕННЯМИ МОВЛЕННЯ 66

Цимбал-Слатвінська С. В.
 ВИМОГИ ДО ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ
 МАЙБУТНІХ ЛОГОПЕДІВ..... 69

СЕКЦІЯ 4. СОЦІАЛЬНА ПЕДАГОГІКА

Міхєєва О. Ю., Харченко А. О.
 СОЦІАЛЬНО-ПЕДАГОГІЧНА ПРОФІЛАКТИКА БУЛІНГУ
 В ЗАКЛАДАХ СЕРЕДНЬОЇ ОСВІТИ 73

Суліський В. В., Резніченко В. Г.
 СОЦІАЛЬНА ПРОФІЛАКТИКА ПРОТИПРАВНОЇ ПОВЕДІНКИ
 ГРОМАДСЬКИМИ ОРГАНІЗАЦІЯМИ 76

СЕКЦІЯ 5. ТЕОРІЯ І МЕТОДИКА УПРАВЛІННЯ ОСВІТОЮ

Дмитрук З. А.
 АДАПТИВНИЙ ПІДХІД ДО УПРАВЛІННЯ ПРОЦЕСОМ
 ПОЗИЦІОНУВАННЯ ЗАКЛАДУ ЗАГАЛЬНОЇ СЕРЕДНЬОЇ ОСВІТИ
 НА РЕГІОНАЛЬНОМУ РИНКУ ОСВІТНІХ ПОСЛУГ 80

Сич Т. В.
 КІЛЬКІСНИЙ АНАЛІЗ ДИСЕРТАЦІЙ З ПРОБЛЕМ МЕТОДОЛОГІЇ
 ЯК ПОКАЗНИК РОЗВИТКУ МЕТОДОЛОГІЇ ДОСЛІДЖЕНЬ
 УПРАВЛІННЯ ОСВІТОЮ..... 84

СЕКЦІЯ 6. ТЕОРІЯ І МЕТОДИКА ВИХОВАННЯ

Сичевська Л. Є., Олійник Л. Г.
 КОЗАЦЬКІ МІСТА, МІСТЕЧКА І СЕЛА
 ЯК ЕЛЕМЕНТ КОЗАЦЬКОЇ СПАДЩИНИ 88

СЕКЦІЯ 7. ДОШКІЛЬНА ПЕДАГОГІКА

Кулик І. В., Сеник М. І.
 ВАЛЕОЛОГІЧНЕ ВИХОВАННЯ ДІТЕЙ СТАРШОГО
 ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ ЯК НАУКОВО-ПЕДАГОГІЧНА ПРОБЛЕМА 93

Кулик І. В., Стефанюк Н. І.
 КАЗКА ЯК ЗАСІБ РОЗВИТКУ ТВОРЧИХ ЗДІБНОСТЕЙ ДІТЕЙ
 ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ 97

Островерха І. А.
 ПРО ЕСТЕТИЧНИЙ РОЗВИТОК ДІТЕЙ СТАРШОГО
 ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ ЗАСОБАМИ ЛЯЛЬКОВОГО ТЕАТРУ 100

во-Могилянська Академія» / Національний університет «Києво-Могилянська Академія». – 2009. – Т. 97: Педагогічні, психологічні науки та соціальна робота. – С. 71-75.

2. Соціально-педагогічна та психологічна робота з дітьми у конфліктний та постконфліктний період : метод. рек. / Н.П. Бочкор, Є.В. Дубровська, О.В. Залеська та ін. – Київ: МЖПЦ «ЛаСтрада-Україна», 2014 – 84 с., С. 68-74
3. Стельмах С. Булінг у школі та його наслідки / С. Стельмах // Гуманізація навчально-виховного процесу: збірник наукових праць / [За заг. ред. проф. В. І. Сипченка]. – Вип IVI. – Слов'янськ: СДПУ, 2011. – С. 431-440.

Суліцький В. В., кандидат психологічних наук, доцент,
доцент кафедри соціальної педагогіки та соціальної роботи

Резніченко В. Г., магістрант кафедри соціальної педагогіки
та соціальної роботи

Інститут людини

*Київського університету імені Бориса Грінченка
м. Київ, Україна*

СОЦІАЛЬНА ПРОФІЛАКТИКА ПРОТИПРАВНОЇ ПОВЕДІНКИ ГРОМАДСЬКИМИ ОРГАНІЗАЦІЯМИ

За останній рік, кількість правопорушень, вчинених неповнолітніми, за даними МВС України, зменшилося на 8%. Але, за статистичними даними Генеральної прокуратури України, чисельність протиправних дій серед цієї категорії громадян, складає 18%–21% від загальної кількості вчинених населенням злочинів.

В Україні прийнято багато нормативно-правових документів, що регламентують соціально-правову роботу серед підлітків з метою профілактики правопорушень. На жаль, вони не спрацьовують, а заходи, що застосовуються, мають тимчасовий позитивний ефект. Комплексність і масовість профілактичної роботи втрачає найголовніший інструмент цієї діяльності – індивідуальний підхід.

Кожне правопорушення має певні особливості – індивідуальні та наслідки (правові, соціальні, індивідуально-особистісні). Щоб визнати ту чи іншу дію правопорушенням і встановити, чи має вона передбачені кримінальним законодавством ознаки, треба чітко визначити причини, умови, обставини, чинники, що спонукали неповнолітнього для вчинення протиправної дії.

Відповідно до сьогодення української дійсності можна визначити соціальні та психолого-педагогічні детермінанти, що впливають на криміналізацію суспільства, а саме: масове сімейне неблагополуччя; негативний вплив найближчого побутового оточення поза сім'єю (неформальні групи та зв'язки), включаючи залучення до злочинної діяльності з боку дорослих і підлітків, які вже мають злочинний досвід; криза системи шкільної та професійної освіти; відсутність належного правового виховання; неорганізованість дозвілля неповнолітніх і, в першу чергу, за місцем проживання; ослаблення соціального контролю з боку державних і громадських організацій, правоохоронних органів, включаючи різні недоліки й упущення в їх діяльності; неухильне зростання таких соціально негативних явищ серед підлітків та їх батьків або осіб, які їх замінюють, як пияцтво, наркоманія, токсикоманія, соціальний паразитизм, статева деморалізація; соціальні процеси, пов'язані з економічними, національними й етнічними проблемами, що тягнуть різке зростання стресових і конфліктних ситуацій у суспільстві.

Дослідники у сфері соціальної педагогіки та соціальної роботи визначають профілактику як сукупність або систему заходів, розроблених з метою попередження виникнення та розвитку будь-яких відхилень у навчанні, вихованні особистості, а також, як комплекс превентивних заходів, що проводяться шляхом організації загальнодоступної медико-психологічної і соціально-педагогічної підтримки.

З іншого боку, правопорушення є юридичним визначенням соціальної сутності актів людської поведінки, що не відповідає правовим вимогам. Чинне законодавство, правова свідомість і юридична практика розглядають її як дії, що передбачають певні юридичні наслідки. Але, як соціальна, так і юридична «сторони» правопорушення ґрунтуються на уявленнях про реальну завдану шкоду для суспільства. Таке розуміння соціальної та юридичної суті правопорушень є підставою для загальної і успішної боротьби з ними.

Соціальна профілактика (попередження, превенція) – діяльність щодо усунення причин соціальної проблеми, корекції соціального відхилення та утримування ситуації на суспільно толерантному рівні. Вона створює передумови для процесу нормальної соціалізації особистості, яка ґрунтується на пріоритеті принципів законності та моралі.

Особливе значення профілактика, як вид діяльності, має для соціальних працівників громадських організацій, які працюють з підлітками, які опинилися в складних життєвих обставинах або знаходяться у конфлікті з законом. Їх діяльність спрямована на підтримку, розвиток особистості, реабілітацію, формування законослухняної поведінки, загальнолюдських цінностей.

Зараз, найбільшого поширення набули такі профілактичні програми як: програма досягнення соціально-психологічної компетентності, програма на-

вчання життєвим навичкам, програма зменшення чинників ризику та поширення чинників захисту, програми альтернативної діяльності тощо. Всі вони, незважаючи на відмінності змісту та методик, спрямовані на розвиток соціальної та особистісної компетентності молоді, вироблення навичок самозахисту та саморозвитку; попередження виникнення соціальних проблем за рахунок усвідомлення особистісної відповідальної поведінки.

У практиці соціально-профілактичної роботи в Україні сьогодні використовуються елементи моделей як інформаційного, так і поведінкового підходів. Особливо актуальним на наш час залишається вивчення найбільш ефективних технологій, що враховують не тільки результати досліджень певної категорії, але й не припускаються «помилки вижившого».

Програми профілактики повинні спонукати підлітків до впевненості у собі, формувати почуття гордості за свої досягнення. Потрібно заохочувати їх прагнення контролювати власну поведінку, не перекладаючи відповідальність за свої шкідливі звички та поведінкові девіації на інших.

На наш погляд, громадські організації повинні проводити такі заходи щодо профілактики протиправної поведінки серед неповнолітніх: розробляти та вносити у відповідні органи й організації пропозиції з питань зміцнення правопорядку та профілактики правопорушень серед підлітків; брати участь у пропаганді правових знань серед осіб, які знаходяться у конфлікті з законом; сприяти державним органам у виявленні осіб, які ведуть антигромадський, протиправний спосіб життя; надавати допомогу державним органам у протидії пияцтву й алкоголізму; організовувати та проводити індивідуальну роботу з правопорушниками; сприяти державним органам у боротьбі з бездоглядністю та правопорушеннями серед дітей і підлітків.

Головними напрямками соціальної профілактики протиправної поведінки є: розроблення нових форм і методів профілактики правопорушень і запровадження їх у практику; посилення контролю за дотриманням законодавства, протидія злочинності, підтримання публічної безпеки та правопорядку; збереження історико-культурних і соціально-правових цінностей суспільства; вдосконалення роботи із соціальної адаптації осіб, звільнених з місць позбавлення волі; забезпечення захисту законних інтересів неповнолітніх, зокрема захисту від втягнення в злочинну діяльність; інформаційно-пропагандистська та культурно-виховна профілактика правопорушень; активізація процесу формування у дітей здорового способу життя, забезпечити їх широке залучення до відвідування позашкільних занять і заходів тощо.

На наш погляд, треба більш активно залучати громадські організації до вирішення соціальних завдань у боротьбі з безпритульністю, бездоглядністю, наркоманією та правопорушеннями неповнолітніх. З цією метою вважаємо за доцільне укладати договори про соціальне партнерство організацій державного

та недержавного сектору; сприяти створенню координаційних рад щодо взаємодії органів влади та громадських організацій; рекомендувати органам місцевого самоврядування розробити положення про конкурси соціального замовлення, через участь в яких некомерційні організації можуть бути підрядниками у виконанні даних програм; передбачити можливість участі фахівців громадських організацій в незалежній оцінці результатів і ефективності реалізації цільових програм на етапі їх завершення; організувати інформування населення про можливість отримання послуг у соціальних службах; а також використовувати можливості засобів масової інформації з метою висвітлення діяльності громадських організацій з надання соціальних послуг.